

Безрідний дятел

Василь Сухомлинський

В одному веселому, радісному гаю жили дятли. Кожен дятел з дятлихою мали гніздо. Влітку вони виводили маленьких пташенят.

Як тільки малята повилітають із гнізда, батько й мати вчать їх знаходити жучків під корою дерев.

Жив у гаю Безтурботний Дятел. Не було в нього ані дятлихи, ані гнізда.

Влітку він літає собі, пісні співає, жучків шукає.

На зиму перелетів Дятел в інший гай. Усі дятли здивувались, питають:

— Звідки ти прилетів, Дятле? Де твій гай? Де твоя дятлиха, де твої дятленята?

Безтурботний Дятел у відповідь застукав дзьобом по дубу й заспівав:

Я співун, я літун,

Безтурботний говорун.

Де хочу, буваю,

Куди хочу, літаю.

Немає у мене дятлихи,

Немає малих дятленят.

Краще жити без клопоту.

Ось так. Ось.

Дятлам стало зрозуміло. Вони сказали:

— Якщо у тебе немає ні дятлихи, ні дятленят, то в тебе немає і свого гаю. Ти безрідний.

З того часу Безтурботного Дятла так і прозивають: Безрідний.